

Книга пророка Йоеля і лаодикійська церква адвентистів сьомого дня - номер сімнадцять

Jeff Pippenger

2025-12-23

Номер сімнадцять

Ми завершили попередню статтю незавершеним розглядом пророцтв Аврама й Павла, які, рядок за рядком, дають період у 430 років, що складається з 30 років, за якими йдуть 400 років. Гадаю, в теологічних колах знайдуться такі, хто вбачає в цих 30 роках період, що настає після 400 років, але загалом тридцять років відносять до початку періоду. То це 400, а потім 30, чи 30, а потім 400? Це тридцять, а потім чотириста, бо є багато свідчень, які утверджують тридцятирічний період, пов'язаний із другим пророчим періодом, що слідує за ним.

Йосипові було тридцять років, коли він почав служити при фараоні (Буття 41:46). Потім настали сім років достатку, після яких настали сім років голоду. Коли Йосипові виповнилося тридцять, як прообразу Христа, за ним послідували два періоди по 2520 днів. Коли Христові було тридцять, після цього послідували два періоди по 1260, які разом становлять 2520; що, у свою чергу, пов'язує це із сімома годинами над двома царствами.

Давидові було тридцять років, коли він став царем, і він царював сорок років, як зазначено у 2 Самуїла 5:4. Давид є прообразом Христа, і коли Христу було тридцять років, Він був охрещений, а потім був поведений у пустелю на сорок днів, а після Його воскресіння, прообразом якого було Його хрещення, Він перебував із учнями та навчав їх особисто сорок днів. Під час розп'яття з милості було відкладено зруйнування Єрусалима на сорок років, що відповідає сорока рокам вмирання в пустелі на початку їхньої завітної історії.

Єзекиїлю було тридцять років, коли його було покликано стати пророком (Єзекиїля 1:1). Я наразі не зупинятимуся на періоді, що настав після тридцятого року життя Єзекиїля, але подам короткий ШІ-підсумок установлених фактів щодо тривалості його служіння.

"Пророцтва Єзекиїля належать до найточніше датованих у Старому Завіті: упродовж книги наведено 13 конкретних дат. Усі вони ведуть відлік від року вигнання Йоахіна (597 до н. е. як перший рік), забезпечуючи чітку хронологічну рамку тривалістю близько 22 років."

Ісусові було тридцять років, коли Він прийняв хрещення, а потім підтвердив завіт з багатьма на один тиждень.

Антихрист у пророчому сенсі слідує взірцю Христа; і так само, як Христос протягом тридцяти років готувався, щоб розпочати Своє служіння як Небесний Первосвященик, пророчий період тридцятирічної підготовки, визначений для Антихриста, тривав від усунення «щоденного» у 508 році до 538 року. Коли папство було наділене владою як лжепервосвященик, подібно до того, як Христос був помазаний силою під час Свого

хрещення, 1260 років папської темряви мали відповідати 1260 дням чистого світла Христа від Його хрещення до хреста, що узгоджується зі смертельною раною папства в 1798 році.

Жоден із цих попередніх двочастинних періодів, що починаються тридцятирічним відрізком, не передує першому кроку Аврама в його трьохетапному процесі завіту. Отже, першим згаданим є період Аврама, хоча так могло бути лише після того, як це було підтверджено другим свідченням Павла. Коли Павло написав це, пророцтво про 400 років стало пророцтвом про 430 років, у якому перші 30 років відокремлено від решти періоду.

Я стверджую, виходячи з характеру Христа, якого представляють як Альфу й Омегу, що в завітному процесі ста сорока чотирьох тисяч, які становлять омегу щодо подвійного пророцтва Аврама й Павла — тридцяти років, за якими слідує чотириста років, — має бути відповідник в омезі історії завіту, тобто в історії запечатання ста сорока чотирьох тисяч. Період у тридцять років, за яким іде інший окремих період, має здійснитися у спосіб, який не використовує час, але виконує основоположне 430-річне пророцтво Аврама. Було б добре, якби ви ще раз прочитали попереднє твердження, а потім повернулися до цього місця й продовжили.

Ісус, Йосип, Давид і Єзекіїль усі мали тридцять років підготовки до служіння, яке мало бути прообразом Божого народу в останні дні. Єзекіїль — пророк, Йосип — як образ Христа-Священика, а Давид — цар. Чотири символи, але один із символів, що представляє Небесного Первосвященика, має двох представників: людського і Божественного. Ці чотири свідки всі узгоджуються з тридцятиріччям Аврама, після якого настає пророчий період.

Антихрист готувався тридцять років, потім був наділений владою на 1260 років, аж доки у 1798 році не зазнав своєї першої смерті. Він є символом другої смерті, бо помре знову, коли завершиться період випробування. Друга смерть — це вічна смерть. Ми служимо воскреслому Спасителю, бо Христос не помер навіки; Він не помер другою смертю. Коли смертельна рана папства загоїться, Об'явлення 13 вказує, що він знову царюватиме 42 місяці, що означає пророчий період без елемента часу.

Коли вона воскресне під час недільного закону, військо, що протистоїть їй справі, — це ті, хто воскресли наприкінці трьох із половиною днів одинадцятого розділу Об'явлення. Дві воскреслі сили, обидві є стягами: одна — суботи сьомого дня, а друга — сонця, стають орієнтиром для всього світу, коли людство робить свій остаточний вибір на життя чи смерть.

Під час недільного закону антихрист, який також є звіром, представлятиме потрійний союз дракона, самого звіра та лжепророка. Ці три сили об'єднаються проти Божої церкви, яку мають піднести понад усі гори. Божа Церква торжествуюча перебуває в підготовці тридцять років — не тридцять буквальных років, а встановлений пророчий період, до якого прив'язане число тридцять, і який залишається чинним як пророцтво й після повеління 1844 року, що визначило, що застосування пророчого часу більше не є дійсним. Легко побачити, що тридцять років означають період підготовки для пророка, священика й царя, які, як Церква торжествуюча, представлятимуть царство слави. Чотири свідки — Єзекіїль,

Христос, Йосип і Давид — представляють владу Божого царства в той самий період, коли папство й потрійний союз ведуть світ до Армагеддону.

Церква тріумфуюча підноситься під час недільного закону у Сполучених Штатах, і згідно зі свідченням Старого й Нового Завітів народ завіту, що становить сто сорок чотири тисячі, має стати царством священників.

І ви також, як живі камені, будуетесь в духовний дім, на святе священство, щоб приносити духовні жертви, приємні Богові через Ісуса Христа. 1 Петра 2:5.

Священики мали досягати 30 років, коли починали служити в храмі, тож існує період перед недільним законом, упродовж якого священство готується служити як коливне приношення перших плодів. Священики, які становлять сто сорок чотири тисячі, представлені як левити в процесі очищення, здійсненому Посланцем Заповіту. Є пророчий період, що веде до недільного закону, протягом якого процес очищення готує освячене служіння для періоду пізнього дощу. Підготовка завершується з настанням недільного закону, тож період у 30 років представляє підготовку священників, відповідаючи вимогам щодо віку священника. Христос як Первосвященик розпочав Своє служіння у 30 років, і оскільки Йосип є прообразом Христа, він також розпочав своє служіння у 30 років. Фальшивий Христос готувався 30 років, тож маємо трьох свідків, що 30-річний період представляє підготовку священства.

Велике випробування, що вже на порозі, відсіє тих, кого Бог не поставив, і Він матиме чисте, істинне, освячене служіння, приготоване для пізнього дощу. Вибрані послання, книга 3, 385.

Сестра Вайт прямо навчає, що коли церква чиста, Дух пророцтва активний. Коли велика справа відсіє кукіль, у вас буде освячене служіння, що складається з Ісуса та Йосипа-священника, який є і Божественним, і людським, Ісуса та Єзекіїля-пророка, Ісуса та Давида-царя. Ті, кого готують протягом періоду, символізованого тридцятьма роками, будуть серед ста сорока чотирьох тисяч і представлені як пророки, священники та царі. Усі троє є біблійними символами Христового служіння як пророка, священника і царя, тож число тридцять дозволяє зробити висновок, що кожна з цих трьох категорій — представлених біблійними символами, яких готували тридцять років, — у поєднанні з Христом являє собою поєднання Божества з людськістю. Отже, ті священники, яких готують протягом символічного тридцятирічного періоду, представлені як знамено Божества, поєднаного з людськістю.

Ті 42 місяці остатньої папської кривавої бійні відбуваються тоді, коли Христос упродовж 42 місяців ходить серед людей в особі Своїх учнів. 42 місяці рабства й гноблення, що завершуються визволенням, як це представлено 430 роками подвійного пророцтва Аврама. Чотиреста років Аврама завершуються визволенням при Червоному морі, що є класичною біблійною ілюстрацією закриття часу випробування, наприкінці символічних 42 місяців папи.

Сорок два місяці означають час випробування від недільного закону у Сполучених Штатах до закриття людського часу випробування. Однак у ці 42 місяці, після тридцятирічного періоду приготування, Христос підтверджує завіт в особі останку. Лжесвященик антихриста зазнає своєї остаточної загибелі саме там, де Христос помер у своїй лінії, і це саме там, де у своїй лінії помер фараон, цар Єгипту. На горі Кармел пророки Ваала були вбиті, що вказує на смерть лжепророка при недільному законі. Під час недільного закону є лжепророк, який тоді гине, дракон, представлений фараоном, і звір, представлений папством. Усі вони представлені при недільному законі в конфлікті з Божими священиками, царями та пророками. Церква очищується незадовго до недільного закону, і дар пророцтва відновлюється — саме там, де вмирає лжепророк. Відтоді боротьба точиться за істинне чи фальшиве пророче послання.

Символічний тридцятирічний період означає період, що передує недільному закону. Це період підготовки для священиків, бо Христос є їхнім прикладом у всьому, адже це ті, хто йдуть за Агнцем. У перші тридцять років пророцтва Аврама було укладено завіт, що вказує на те, що яким би не було значення періоду підготовки для священиків, це той час, коли Господь оновлює Свій завіт зі ста сорока чотирма тисячами, як це типологічно показано в альфа-історії Аврама. Цей період є часом підготовки для священиків, які починають служити в час недільного закону, у тридцять років, коли вони помазуються Святим Духом, як і Христос під час Свого хрещення. Ще одна істина, яку можна вивести з альфа-історії Аврама, полягає в тому, що незалежно від того, що означає період, який веде до недільного закону, він має бути доленосним, бо омега завжди потужніша за альфу. Недільний закон — це омега, яку представляють 22 жовтня 1844 року, хрест, Пасха в Єгипті тощо.

Недільний закон означає кінець періоду, представленого тридцятирічним відрізком часу. Йому передували прообрази практично в кожній основній історії спасіння, і це також кінець історії завіту вибраного народу, яка почалася з Аврама. За наявності такого пророчого тягаря свідчень щодо завершення цього періоду і зважаючи на серйозне призначення самого періоду, якою була б точка відліку?

Існує пророчий період тривалістю тридцять років, який, за свідченням багатьох свідків, закінчується недільним законом. Відтоді слідує період, представлений різними числовими значеннями, і кожен із цих періодів свідчить про лінію пророчої історії, що йде за недільним законом. Деякі з цих періодів представляють внутрішню лінію церковної історії, а деякі — зовнішню лінію історії світу, що прямує до Армагеддону.

Ймовірно, на цьому етапі доречно нагадати собі, що ми відкидаємо застосування будь-яких часових пророцтв в останні дні у значенні встановлення будь-яких конкретних дат, аж доки день і година не будуть оголошені по завершенні кар. Я скористаюся дванадцятим розділом книги Даниїла, щоб проілюструвати мою позицію про те, що пророчий час більше не слід застосовувати. У дванадцятому розділі є три вірші, що визначають пророчий час.

І я почув чоловіка, зодягненого в лляну одягу, який стояв над водами ріки, коли він підняв до неба праву і ліву руку й поклявся Тим, Хто живе навіки, що це буде на час,

часи й півчасу; і коли він довершить розпорошення сили святого народу, тоді все це скінчиться. Даниїл 12:7.

І від часу, коли буде віднята щоденна жертва і поставлена мерзота спустошення, минуть тисяча двісті дев'яносто днів. Даниїла 12:11.

Блажен той, хто чекає і дійде до тисячі трьохсот тридцяти п'яти днів. Даниїла 12:12.

Міллеріти мали правильне розуміння кожного з цих трьох віршів. Ці три пророцтва належать до істин, що становлять підвалини. Однак міллеритське розуміння цих віршів ґрунтувалося на застосуванні принципу «день за рік». Оскільки «часу більше не буде», ці вірші повинні мати інше застосування, бо всі пророцтва говорять про період пізнього дощу. Ці вірші повинні мати тлумачення у світлі пізнього дощу, яке не використовує час для формування вістки та не суперечить міллеритському розумінню цих віршів. Правильний міллеритський погляд на центральний із трьох віршів (вірш одинадцятий) полягає в тому, що він представляє подвійний період, який починається тридцятирічним періодом, після чого настають 1260 років. Одинадцятий вірш вказує на тридцятирічний період, що передує недільному закону, який представлений поставленням мерзоти спустошення.

Дванадцятий розділ книги Даниїла — це розділ у Божому Слові, який викладає процес очищення Божого народу, що відбувається в останні дні, у час кінця, коли пророцтво з книги Даниїла розпечатується. В одинадцятому вірші ми знаходимо пророцтво, яке першопрохідці правильно розуміли як тридцятирічний період, що передує 1260-річному періоду. У дванадцятому розділі три пророцтва з віршів сьомого, одинадцятого та дванадцятого запечатані до часу кінця. У час кінця ці три пророцтва мають бути розпечатані, бо Боже Слово не може не збутися. У цьому ж розділі подано найчіткіший у Біблії опис закінчення випробувального часу для людства, тож дванадцятий розділ безперечно й більш конкретно визначає кінець адвентизму, ніж його початок.

Три пророцтва в дванадцятому розділі книги Даниїла були запечатані саме в тому уривку Писання, де запечаткування й розпечаткування знаходять своє основне пророче визначення. Ці три пророцтва розпечатуються в історії ста сорока чотирьох тисяч, бо Альфа й Омега завжди ілюструє кінець чогось його початком. Те, що розпечатується в трьох пророчих періодах дванадцятого розділу, являє собою остаточне розпечатання Божого пророчого Слова. Це розпечатання подається в першому розділі Об'явлення, коли Об'явлення Ісуса Христа розпечатується безпосередньо перед закінченням часу благодаті. Одинадцятий вірш дванадцятого розділу Даниїла є відповідником першого представлення подвійного пророцтва, даного через Аврама та Павла, яке почалося тридцятирічним періодом.

Три пророцтва в дванадцятому розділі книги Даниїла є символічними періодами, які розкриваються на завершальному етапі часу кінця, і це розкривання веде до остаточного очищення Божого народу. Перше з цих трьох пророцтв дає Сам Христос, і коли Він проголошує це пророцтво, Він стоїть на воді, зодягнений у лляну одягу, визначаючи кінець пророчого періоду, представленого як 1260 років, і окреслюючи кінець цього періоду як завершення розпорошення сили Божого народу. Божий народ в останні дні — це сто сорок

чотири тисячі, і вони були розсіяні.

Не лише Христос стоїть на воді й відповідає на запитання — це запитання починається словами «Доки?». «Доки?» — це пророчий символ, який також звертають до Ісуса, коли у тринадцятому вірші восьмого розділу Книги Даниїла ставиться запитання: «Доки?».

І один сказав чоловікові, зодягнутому в лляну одежу, який був над водами ріки: Скільки часу до кінця цих чудес?

І почув я мужа, зодягнутого в льон, що був над водами річки, як він підніс праву й ліву руки до неба та поклявся Тим, Хто живе навіки, що це буде на час, часи й половину часу; і коли буде завершено розпорошення сили святого народу, тоді все це звершиться. Даниїла 12:6–7.

Питання, поставлене Ісусові, який у видінні при річці Хіддекел представлений як муж у лляній одежі: «Доки буде кінець цих чудес?», а у видінні при річці Улай Ісуса, представленого як Палмоні (той певний святий), запитують: «Доки триватиме видіння про щоденну жертву та переступ спустошення, щоб віддати і святиню, і військо на потопання?»

Сестра Вайт стверджує, що видіння, дані Даниїлові на берегах великих рік Шинару, нині здійснюються, і у зв'язку з обома річковими видіннями Ісусу ставиться пророче «питання», відповіддю на яке завжди є недільний закон. Проте обидві відповіді подано в контексті пророчого часу, який закінчився 1844 року. Піонери правильно визначили відповідь на запитання восьмого розділу і видіння при річці Улай, і вони розуміли, що 1798 рік був часом, коли завершилося розсіювання сили Божого народу. Але після 1844 року, коли «часове застосування» Божого пророчого Слова закінчилося, пророче питання «Доки?» переформулює піонерське розуміння так: «до двох тисяч трьохсот днів — тоді святиня буде очищена при недільному законі, що невдовзі настане», і «всі» «чудеса» в останньому видінні Даниїла звершаться, коли завершиться розсіювання святого народу, що триває три з половиною символічні дні.

Видіння про ріку Хіддекел в останніх трьох розділах книги Даниїла та видіння про ріку Улай у розділах сьомому—дев'ятому Сестра Вайт називає «великими ріками Шинару». Усі історичні та біблійні вчені визнають, що з Шинаром пов'язані лише дві ріки, і обидві вони великі. Ці дві ріки — Тигр (Хіддекел) і Євфрат. Ріка Улай — це не Євфрат Шинару; це невеликий штучний канал у Персії, а не в Шинарі. Ріка Улай у видінні, яке містить підвалину та центральний стовп адвентизму, не розташована в Шинарі, однак пророчиця ототожнює Улай з Євфратом, однією з великих рік Шинару.

Видіння на Хіддекелі подає зовнішню історію дракона, звіра та лжепророка, які ведуть світ до Армагеддону, а видіння на Улаї представляє діло Христа у поєднанні Свого Божества з людською природою. Пророче натхнення використовує річку Улай як другого свідка разом із річкою Євфрат, щоб засвідчити діло, яке звершує Христос, поєднуючи Своє Божество з людською природою.

Євфрат і Тигр обидва беруть початок в Едемі й проходять крізь усю історію завіту. Коли вони впадають у центральний стовп адвентизму 22 жовтня 1844 року, Євфрат поєднується зі створеним людьми каналом Улай, щоб представляти поєднання Божества з людством, що здійснюється завдяки виявові віри у тих, хто представлений як сто сорок чотири тисячі. Улай представляє випробування авторитету Божого пророчого Слова, бо він ставить авторитет Еллен Вайт, яка називає перську ріку Улай однією з великих рік Шінеару, у суперечність зі світовими фахівцями.

Символ річки Улай означає випробування між словом людини та Божим Словом. Чи мають рацію люди, чи правильними є слова, викладені сестрою Вайт? Чи представляє річка Улай одну річку в Персії, чи вона представляє пророчу ріку, що складається з вод Едему, змішаних із людськими водами?

Може бути багато варіантів розв'язання цієї дилеми, яку я порушив, але я викладу кілька міркувань, щоб ви зрозуміли мою думку. Чи мають рацію світські історики та богослови, а сестра Уайт помиляється? Ніхто не заперечує, що «великі ріки Шінара» — це Тигр і Євфрат. Отже, коли сестра Уайт називає ріку Улай у Персії великою рікою Шінара, чи є вона лжепророком? Або вона справжній пророк, що припустилася помилки? Скільки помилок може зробити справжній пророк, перш ніж переступить межу й стане лжепророком? Чи, може, історики помиляються? Чи, можливо, вона насправді має рацію? Або і історики, і сестра Уайт мають рацію? Я порушив цю дилему для того, щоб використати її пояснення як додатковий аргумент щодо чоловіка у лляному одязі, який стоїть над рікою, якого питають: «Доки?» — в обох видіннях на ріках Хіддекел і Улай.

У восьмому розділі книги Даниїла Даниїл перебуває в Сузах, у Персії, і Сузи розташовані на річці Улай, яка через розвиток сільського господарства включала як природне русло, так і низку штучних каналів. Протікаючи ще приблизно сто п'ятдесят миль униз за течією, Улай виходить до місця злиття річок Тигр і Євфрат. Тигр і Євфрат, що беруть початок в Едемі, зрештою зливаються, і коли це відбувається, річка Улай із Персії приєднується в тій самій точці. Коли річка Улай входить у болотну систему Тигра при злитті Тигра та Євфрату, Улай стає частиною вод, що утворюють великі ріки Шінеару. Історики мають рацію, і сестра Вайт також.

Коли сестра Вайт у восьмому розділі визначає видіння при річці Улай, вона вказує на річку, відому своєю штучною системою акведуків, яка з'єднує річки Тигр і Євфрат, що представляють два періоди по 2520 років, які завершилися у 1798 і 1844 роках.

Давня назва річки Тигр — Хіддекель, і у зв'язку з Євфратом обидві річки були пророчо визначені як пов'язані з Ассирією та Вавилоном, які також визначені як два леви, що мали карати Божих овець. Ті дві спустошувальні сили були прообразом двох спустошувальних сил язичницького Риму та папського Риму, які є символами чоловіка і жінки, або церкви й держави. Язичницький Рим був чоловіком, що уособлював державну владу, а папський Рим — нечиста жінка церковної влади. У їхньому пророчому співвідношенні Ассирія була чоловіком, а Вавилон — жінкою, тим самим ототожнюючи Тигр із чоловіком, а Євфрат — із

жінкою.

Ріка Тигр — це ріка державництва, яка сягнула 1798 року, а Євфрат церковництва — до 1844 року. Євфрат мав сягнути 1844 року, бо вістка 1844 року була про Вавилон (Євфрат), який знову впав у 1844 році. Коли Євфрат у 1844 році утворив водоспад, ріка Улай, що також влилася у злиття як символ людських діл, змішалася з водою іншої ріки. Ріку державництва було загатено 1798 року, коли від папської влади було відібрано світську владу. Того ж року Сполучені Штати починають царювати як земний звір і шосте царство біблійного пророцтва. Ріка Тигр загатена 1798 року саме там, де держава врешті-решт примусить увесь світ зруйнувати дамбу, яка нині стримує потоки папського переслідування, що ось-ось накопляться на світ як всепоглинаючий потоп. Ця стіна, або дамба, — це стіна відокремлення церкви від держави.

У 1844 році і Євфрат, і Улай визначають вістку 1844 року як падіння Вавилону, а також як ту саму працю, яку Христос розпочав у 1844 році, коли, як Посланець Заповіту, Він очистив народ від вод Вавилону та людських діл — народ, що мав увійти до Його святині, народ, якому належало очиститися, перш ніж увійти до Святого Святих. Остаточне очищення того народу було звершене дощем, що пролився під час проголошення вістки Опівнічного Крику, і ті краплі дощу цієї вістки були перегнані з вод Тигру, коли міллеріти ідентифікували папський Рим і 1798 рік, і коли вони ідентифікували падіння Вавилону та були завчасно, перед зачиненням дверей, очищені цією вісткою, або, можна сказати, — очищені дощем, що прийшов із перегнаних вод річок Улай, Тигру та Євфрату, коли вони проголошували вістку Даниїла 8:14 і виконали вістку Опівнічного Крику напередодні відкриття антипрообразного Дня викуплення.

Коли Христос стоїть на водах Хіддекелу в сьомому вірші дванадцятого розділу книги Даниїла, Він стоїть на водах Тігрису, водах державного управління, у видінні, що окреслює заключні події людського державного управління, які ведуть до закінчення часу благодаті. Він стоїть там, відповідаючи на запитання попереднього вірша, так само як у видінні річки Улай муж у віссоні, який там є Пальмоні, Дивний Лічильник, дає відповідь на запитання попереднього вірша. В обох випадках це небесний діалог між ангелами та Христом, і в обох випадках запитання: «Доки?»

Відповідь — до 2300 днів, а у восьмому й дванадцятому розділах — «час, часи й півчасу». Цю відповідь розуміють як 2300 років і 1260 років, але 1844 року Бог наклав заборону на застосування часу в межах пророчого послання, бо часу більше не буде. Яка відповідь Пальмоні, чоловіка, зодягненого в лляний одяг, для Його останнього покоління? Багатьма свідченнями показано, що відповіддю на питання «Доки?» є недільний закон, тож чи очищується святилище при недільному законі, і чи «всі ці чудеса» завершуються при недільному законі? Які саме «чудеса» завершуються при недільному законі, і коли ті «чудеса» почалися?

Тоді я, Даниїл, глянув, і ось стояли ще двоє: один на цьому березі ріки, а другий на тому березі ріки. І один сказав чоловікові, зодягненому у лляне, який був над водами ріки:

Скільки ще часу до кінця цих чудес?

І почув я чоловіка, зодягненого в лляне, який був над водами ріки, коли він підняв праву свою руку й ліву свою руку до неба та клявся Тим, Хто живе повіки, що це буде на час, часи й півчасу; і коли буде доведено до кінця розпорошення сили святого народу, усе це звершиться. Даниїла 12:5–7.

Символічне запитання «Доки?» позначає недільний закон, і ангел запитав не коли був недільний закон, а коли настав кінець «чудес». «Чудеса» завершуються на недільному законі, тож що це за чудеса, які ведуть до недільного закону? Або, точніше, які це «чудеса», представлені у видінні, даному при Хіддекелі, викладеному в розділах з десятого по дванадцятий? Якщо ми зможемо визначити, що таке «чудеса», ми можемо з'ясувати, коли «чудеса» починаються. У десятому розділі Даниїла Гавриїл чітко визначає, якою була його мета у взаємодії з Даниїлом під час видіння.

Тепер я прийшов, щоб дати тобі зрозуміти, що спіткає твій народ в останні дні: бо видіння це ще на багато днів. Даниїла 10:14.

Гавриїл прийшов, щоб дати Божому народові зрозуміти, що спіткає його в останні дні. Вважати, що пророцтва дванадцятого розділу книги Даниїла були правильно зрозумілі міллеритами, але використовувати це визнання, щоб заперечити застосування розділу до останніх днів, — означає звести нанівець заявлену Гавриїлом мету. Коли Гавриїл розпочинає пророчу розповідь із першого вірша одинадцятого розділу й аж до третього вірша дванадцятого розділу, представлена там історія — це зовнішні пророчі подробиці того, як дракон, звір і лжепророк ведуть світ до Армагеддону. У розділі є місця, які описують переслідування Божого народу, але історія одинадцятого розділу є передусім зовнішнім одкровенням. Це означає, що десятий і дванадцятий розділи становлять альфу й омегу в останньому видінні Даниїла, адже, на відміну від одинадцятого розділу, обидва вони описують внутрішнє послання, що окреслює запечатання ста сорока чотирьох тисяч. Середній розділ — це бунт людства, представлений царем півночі, папою Рима; а альфа-розділ десятий разом з омега-розділом дванадцятим окреслюють внутрішній досвід ста сорока чотирьох тисяч в останні дні. Усі три розділи ведуть до закриття часу випробування; альфа-розділ починається зі страху Божого, що відділяє два класи поклонників, і наприкінці розділу Даниїлові дається подвоєння сили, тим самим окреслюючи першу й другу ангельські вісті. Дванадцятий розділ — це омега-розділ, і він окреслює судову вістку третього ангела.

Одинадцятий розділ описує бунт людства від руйнування Єрусалима аж до закінчення часу випробування, що, за словами сестри Вайт, є ілюстрацією закінчення часу випробування наприкінці світу. Одинадцятий розділ Даниїла починається з руйнування Єрусалима, бо Даниїл був одним із тих, кого забрали до Вавилону під час триразового руйнування Єрусалима, яке було прообразом знищення цього самого міста у 70 році н. е., а потім знову в останні дні, де це саме місто представлено світом.

Було два буквальні руйнування Єрусалима, що сталися в один і той самий день року з проміжком у шістьсот шістдесят п'ять років. Ці два руйнування спіткали місто, де, як вважалося, мав перебувати Ковчег. Шіло мало ті самі пророчі ознаки і представляє перше руйнування міста, де перебувала Божа присутність або де вона мала перебувати. Коли сестра Вайт застосовує руйнування Єрусалима як символ руйнування останніх днів, вона коментує Христову проповідь про руйнування Єрусалима.

Шіло, знищення Єрусалима за Навуходоносора і Тита — це три свідчення останніх днів, представлені через знищення Божого міста. Шіло — це перша ангельська вістка, яка навчає боятися Бога, чого Ілій не зробив, і віддати Йому славу, чого Ілій не зробив, бо настала година Його суду. У другій ангельській вістці ми знаходимо подвоєння, представлене Навуходоносором і Титом. Третє знищення Єрусалима в останні дні відбувається при закінченні випробувального часу, що є завершенням суду.

Одинадцятий розділ — це зовнішня історія вісток трьох ангелів. Він розташований між видінням відокремлення десятого розділу та трьома зміцнювальними дотиками, які відбуваються на двадцять другий день видіння Даниїла. Це означає, що дванадцятий розділ також буде про внутрішню історію того, що спіткає Божий народ в останні дні. Це також означає, що світло в дванадцятому розділі у двадцять два рази яскравіше, ніж світло в десятому розділі.

У видінні при річці Улай Христа також запитали: «Доки?» Попередні дванадцять віршів, що підводили до питання в тринадцятому вірші, окреслювали зовнішню пророчу історію, яка представляла важливі подробиці про сили, що фігурують у біблійному пророцтві. Ті дванадцять віршів просто повторювали й розширювали історію, представлену в сьомому розділі. Пророча історія, викладена в цих віршах, повторюється й розширюється в одинадцятому розділі, починаючи з часу мідійців та персів. Друга половина восьмого розділу й увесь дев'ятий розділ — це представлення Божого народу останніх днів пророком Даниїлом. Видіння пророчої історії, яке міститься в трьох розділах видіння при річці Улай, разом із представленням Божого народу в цих розділах через взаємодію Даниїла з Гавриїлом, є альфою й омегою розділів з десятого по дванадцятий.

Оскільки Хіддекель є омегою, а Улай — альфою, сила, яку представляє світло, що розпечатується в дванадцятому розділі, коли настає час кінця, є у двадцять два рази яскравішою, ніж видіння, що є центральним стовпом і підвалиною адвентизму. За таких обставин світло останнього видіння Даниїла прямо ототожнюється зі світлом, пов'язаним із Божим народом в останні дні. Коли ангел запитує чоловіка, одягненого у лляну одягу: «Доки?» — до кінця цих чудес, то чудесами є ті, хто сяють, мов зорі, повіки віків, так само як історія завіту Аврама відлунює наказ Аврамові поглянути на зорі. Чудеса в дванадцятому розділі Даниїла — це перетворення людських істот на знамено ста сорока чотирьох тисяч.

Раніше ми встановили, що одинадцятий вірш дванадцятого розділу Даниїла визначає пророчий період, який складається з двох частин, перша з яких триває тридцять років. Щоб зробити належний наголос на одинадцятому вірші, я звернувся до сьомого вірша, щоб

показати безпосередню участь Христа в чудесах, які Він звершує серед Свого народу в останні дні.

Повертаючись до одинадцятого вірша, хочу нагадати, що дванадцятий розділ Гавриїл прямо називає «останніми днями». У дні ста сорока чотирьох тисяч, у ті дні, коли вони запечатаються й вступають у завіт із Богом, згідно з книгою Даниїла буде розкрито послання, яке переросте в гучний клич. Це послання в дванадцятому розділі представлено трьома окремими пророчими періодами, які вже були визначені міллеритами, а згодом підтвержені Духом пророцтва. Ці три періоди не означають часу, бо той самий ангел, який у дванадцятому розділі піднімає обидві руки до неба, у десятому розділі Об'явлення підняв одну руку до неба і присягнув, що часу більше не буде. Це проголошення в 1844 році означає, що три пророчі періоди в дванадцятому розділі Даниїла є символічними періодами, які не призначені означати час.

Отже, коли середній символічний пророчий період у дванадцятому розділі книги Даниїла є подвійним періодом, що починається з тридцяти років у тому самому розділі, де повстає Михаїл, тоді знаєш, що подвійний період, який починається з тридцяти років, є досконалим виконанням альфа-пророцтва Аврама. Омега часового пророцтва, яке започатковує історію завіту в контексті обраного народу, досягає свого досконалого виконання в тому самому розділі, який є кульмінацією свідчення Даниїла про те, що спіткає Божий народ в останні дні.

У час кінця книга Даниїла розпечатується, і утворене світло запечатує Божий народ. У час кінця книга Даниїла розпечатується, і утворене світло представлено трьома пророчими періодами в останньому розділі Даниїла. Той розділ є омегою щодо трьох розділів, що складають видіння Хіддекела, а видіння Хіддекела є омегою щодо трьох розділів, які представляють альфу річкових видінь Даниїла. Ріки, що почалися в Едемі, зрештою закінчилися у Даниїла, а тоді Боже пророче Слово привело їх до руху міллеритів першого й другого ангела, альфа-руху двох рухів трьох ангелів. 1290 років одинадцятого вірша становлять омегу щодо 430-річного пророцтва Аврама й Павла.

Перш ніж ми продовжимо в дванадцятому розділі книги Даниїла та його зв'язку з пророцтвом Аврама, варто пам'ятати, ким був Павло. Павло був не лише апостолом язичників, але й, що не менш важливо, подавав своє послання на основі Божого пророчого Слова. Ще важливіше те, що Павло був диспенсаційним пророком. Диспенсаційний пророк — це пророк, покликаний провадити Божий народ від однієї диспенсації до іншої, як-от Мойсей — від вівтарного богослужіння до богослужіння у святині; Іван Хреститель — від земного святилища до Небесного Святилища. Павло записав більше відомостей і правил переходу від буквального до духовного, ніж усі інші біблійні автори разом узяті, далеко більше! Він був покликаний пояснити перехід від буквального до духовного в контексті Божого завітного народу.

Павло є сполучною ланкою завітних обітниць, даних вибраному народові Авраама, у той час, коли цей вибраний народ переходив від буквального до духовного. Якщо ви не

утвердилися в розумінні того, ким був Павло в історії завіту, ви можете не побачити, наскільки божественно доречним є те, що перше часове пророцтво про Божий завітний народ є подвійним часовим пророцтвом, яке починається з 30-річного періоду. Одне з цих пророцтв було встановлене батьком вибраного народу, а коли вони стали духовним вибраним народом, був піднятий диспенсаційний пророк, щоб окреслити й пояснити цей перехід, а також підтвердити часове пророцтво Аврама другим свідченням із Нового Заповіту, узгодженим із першим свідченням зі Старого Заповіту. Аврам на початку, а Павло наприкінці уособлюють значення 1290 останніх днів.

Продовжимо в наступній статті.

Видіння Захарії про Йошуа та Ангела з особливою силою стосується досвіду Божого народу в завершальних сценах великого дня спокути. Тоді церква останку опиниться у великих випробуваннях і скорботі. Ті, хто дотримуються Божих заповідей і віри Ісуса, відчують гнів дракона та його воїнств. Сатана вважає світ своїми підданими; він здобув владу навіть над багатьма, хто називає себе християнами. Але є невелика громада, що опирається його пануванню. Якби він міг стерти їх із землі, його тріумф був би повним. Як він впливав на язичницькі народи, щоб знищити Ізраїля, так у недалекому майбутньому він підбурить злі сили землі, щоб знищити Божий народ. Від людей вимагатимуть коритися людським указам у порушення Божого закону.

Ті, хто вірні Богові, стануть об'єктом погроз, публічного осуду й оголошення поза законом. Їх «зрадять і батьки, і брати, і родичі, і друзі», навіть на смерть. Луки 21:16. Їхня єдина надія — у Божому милосерді; їхній єдиний захист — молитва. Як Ісус Навин благав перед Ангелом, так і залишок церкви, із сокрушеним серцем і непохитною вірою, благатиме про прощення та визволення через Ісуса, їхнього Заступника. Вони цілком усвідомлюють гріховність свого життя, бачать свою слабкість і недостойність; і готові впасти у відчай.

Спокусник стоїть поруч, щоб обвинувачувати їх, як стояв поруч, щоб противитися Йошуа. Він вказує на їхні забруднені шати, їхні вади характеру. Він виставляє їхню слабкість і нерозумність, їхні гріхи невдячності, їхню невідповідність до Христа, яка знечестила їхнього Викупителя. Він намагається настрашити їх думкою, що їхня справа безнадійна, що пляма їхньої скверни ніколи не буде змита. Він сподівається так зруйнувати їхню віру, щоб вони піддалися його спокусам і зреклися своєї вірності Богові.

Сатана має достеменне знання гріхів, до яких він спокушав Божий народ, і висуває проти них свої обвинувачення, заявляючи, що своїми гріхами вони позбавилися божественного захисту, і стверджуючи, що має право їх знищити. Він проголошує, що вони так само, як і він, заслуговують на позбавлення Божої прихильності. «Чи це, — каже він, — ті люди, які мають зайняти моє місце на небі і місце ангелів, що приєдналися до мене? Вони заявляють, що коряться Божому закону; але чи зберегли вони його приписи? Хіба не любили вони себе більше, ніж Бога? Хіба не ставили вони власні інтереси вище за служіння Йому? Хіба не любили вони речі цього світу? Поглянь на гріхи, що позначили їхнє життя. Поглянь на їхній егоїзм, їхню злобу, їхню ненависть

один до одного. Чи прожене Бог мене і моїх ангелів від Своєї присутності, а тих, хто винний у тих самих гріхах, водночас винагородить? Ти не можеш зробити цього справедливо, о Господи. Справедливість вимагає, щоб над ними було винесено вирок».

«Але хоча послідовники Христа згрішили, вони не віддали себе під владу сатанинських сил. Вони покаюлися у своїх гріхах і шукали Господа зі смиренням і сокрушенням серця, а божественний Заступник заступається за них. Той, кого їхня невдячність образила найбільше, хто знає їхній гріх, а також їхнє покаєння, проголошує: „Нехай Господь докорить тобі, сатано. Я віддав Своє життя за ці душі. Вони вирізьблені на Моїх долонях. У них можуть бути вади характеру; вони можуть зазнати невдач у своїх зусиллях; але вони покаюлися, і Я простив і прийняв їх.“»

Напади Сатани сильні, його омани підступні; але око Господнє над Його народом. Їхнє страждання велике, полум'я горнила, здається, ось-ось пожере їх; але Ісус виведе їх як золото, випробуване в огні. Їхня мирськість буде усунена, щоб через них образ Христа був досконало виявлений.

Іноді може здаватися, що Господь забув про небезпеки Його Церкви і про шкоду, заподіяну їй її ворогами. Але Бог не забув. Ніщо в цьому світі не є таким дорогим Божому серцю, як Його Церква. Не є Його волею, щоб політика цього світу заплямовувала її добру славу. Він не залишає Свій народ, щоб його подолали спокуси Сатани. Він карає тих, хто неправдиво представляє Його, але буде милостивим до всіх, хто щиро кається. Тим, хто взиває до Нього по силу для формування християнського характеру, Він дасть усю потрібну допомогу.

У час кінця народ Божий зітхатиме й ридатиме через мерзоти, що чиняться в країні. Зі сльозами вони попереджатимуть нечестивих про небезпеку, яка їм загрожує за потопання Божого закону, і з невимовною скорботою смирятимуться перед Господом у покаєнні. Нечестиві насміхатимуться з їхньої скорботи й висміюватимуть їхні урочисті заклики. Але страждання й смирення народу Божого є безперечним свідченням того, що вони повертають собі силу й шляхетність характеру, втрачені внаслідок гріха. Саме тому, що вони наближаються до Христа, бо їхні очі прикуті до Його досконалої чистоти, вони так виразно розпізнають надзвичайну гріховність гріха. Кротість і покора є умовами успіху та перемоги. Вінець слави чекає тих, хто схиляється біля підніжжя хреста.

Божі вірні, ті, що моляться, наче замкнені з Ним. Вони й самі не знають, як надійно вони захищені. Підбурювані Сатаною, правителі цього світу намагаються їх знищити; але якби очі Божих дітей були відкриті, як були відкриті очі слуги Єлисея у Дотані, вони побачили б Божих ангелів, що розтаборилися довкола них, стримуючи полчища темряви.

Коли Божий народ смиряє свої душі перед Ним, благаючи про чистоту серця, лунає наказ: «Зніміть брудні шати», і звучать слова підбадьорення: «Ось, Я зняв із тебе твою провину і зодягну тебе в урочисті шати». Захарія 3:4. Безплямна риза Христової праведності покладається на випробуваних, спокушуваних, вірних дітей Божих.

Зневажений останок зодягнений у славний одяг, і їх уже ніколи більше не опоганять скверни світу. Їхні імена збережені в книзі життя Агнца, вписані серед вірних усіх віків. Вони протистояли підступам ошуканця; рев дракона не відвернув їх від вірності. Тепер вони навіки захищені від підступів спокусника. Їхні гріхи перенесені на винуватця гріха. «Чиста мітра» покладена на їхні голови.

Поки Сатана висував свої звинувачення, святі ангели, невидимі, проходили туди й сюди, покладаючи на вірних печать живого Бога. Це ті, що стоять на горі Сіон з Агнцем, маючи ім'я Отця, написано на їхніх чолах. Вони співають нову пісню перед престолом, ту пісню, якої ніхто не може навчитися, окрім ста сорока чотирьох тисяч, що були викуплені від землі. "Це ті, що йдуть за Агнцем, куди б Він не пішов. Ці були викуплені з-поміж людей, як первоплоди для Бога і для Агнца. І в їхніх устах не знайшлося лукавства, бо вони без вади перед престолом Божим." Об'явлення 14:4, 5.

«Тепер досягнуто повного виконання слів Ангела: “Послухай же, Ісусе, первосвященику, ти та твої товариші, що сидять перед тобою, бо вони люди на диво; бо, ось, Я виведу Мого Слугу — Паростка”. Захарія 3:8. Христос являється як Викупитель і Визволитель Свого народу. Тепер справді останок — “люди на диво”, бо сльози й приниження їхньої мандрівки поступаються місцем радості та честі в присутності Бога й Агнца. “Того дня парость Господня буде прекрасною й славною, а плід землі буде визначним і приємним для тих, що врятувалися з Ізраїля. І станеться: той, хто зостанеться в Сіоні, і той, хто вціліє в Єрусалимі, буде названий святим — кожен, хто записаний серед живих у Єрусалимі”. Ісаія 4:2, 3.» Пророки і царі 587–592.